

ський і Кирил Терлецький, єпископ луцький. Вони то намовили слабосильного митрополита Рагозу і кількох інших руських єпископів, що сї з'їхали ся до Берестя в р. 1596 і тут проголосили унію (сполученє) Церкви руської з Римом. Від сего часу вернула руська (українська) Церква до св. єдності, в котрій за ласкою Божою одна часть руського народа помімо різких перепон, трудностей та покус, вірно і витривало і доси перебуває.

Не будемо тут малювати всіх борб, які руська Церков перед і по заключеню унії мусїла вести з ворогами і зносити пониження навіть тих, що повинні були її спомагати. Скажемо лише що діло унії мало перейти через огонь і воду, мало понести много кривд, перетерпіти много гонень, а навіть скропити ся проляною кровю, щоби видало сторичний плід.

Бо де не помагають представлення, науки, проповіді, там звичайно робить все кров.

На Руси мало було людей, котрі би зрозуміли слова Христа: "да вси будут єдино" і змогли за них твердо постояти. Велике діло з'єднання Руси замість помочи, — зі всіх сторін стрічало на перепони будьто в нещасній політиці Польщі, будьто в заїлості російської схізми, будьто вкінці в рівнодушності самих ісповідників з'єднання (унії).